

Καὶ τὸ ἄλλο ἑλληνικὸ ἔργο, τὸ «Οὐράνιο τόξο» τοῦ κ. Ἀλ. Λιδωρίκη, ποὺ ἀνεβάσθηκε αὐτὲς τὶς μέρες καὶ τὸ παρουσίασε ὁ θίασος τοῦ κ. Κ. Μουσούρη, προκαλεῖ μαζὶ ἐγκρίσεις καὶ ἀντιρρήσεις. Ὡ! βέβαια, ὁ κ. Λιδωρίκης εἶναι δόκιμος θεατρικὸς συγγραφέας· ἔτσι, παρόλο ὅτι δὲν κατόρθωσε ν' ἀποφύγει νὰ σχηματίσουμε τὴν ἐντύπωση ὅτι μερικὲς σκηνὲς τοποθετήθηκαν, μόνο γιὰ νὰ ὑπηρετηθεῖ ἡ σκηνικὴ οἰκονομία, σὲ τόπο καὶ χρόνον ὅπου δὲν εἶχαν τὴ θέσιν τους, συνολικὰ μᾶς κέρδισε τὸ ἀνετο κύλισμα καὶ δέσιμο τῆς πλοκῆς, ἡ ὁμαλὴ ἀνάπτυξη τῆς ὑπόθεσης· μᾶς κέρδισε ἐπίσης κι ὁ λεπτοεργημένος λόγος ποὺ προσδίδει στὸ δραματάκι τὴ χάρη ἑνὸς κομψοτεχνήματος. Ἐνόσω ὅμως ξετυλιγότανε ἡ παράσταση, καὶ προπάντων ἀφοῦ

ἐκλείσει ἡ αὐλαία κι ἀπομακρυνθήκαμε ἀπὸ τὴν ἄμεση γοητεία ποὺ ἀναδίδουν τὰ χαρίσματα τοῦ «Οὐράνιου τόξου», διαμορφώθηκαν μέσα μας ἀρκετὲς ἐπιφυλάξεις.

Τὸ ἔργο, τὸ ἀποκλειστικὰ καὶ μόνον συναισθηματικό, μᾶς φάνηκε κάπως ἀνεπαρκές· ἡ κυριότερη ὅμως ἀντίρρηση προέρχεται ἀπὸ τὴ λύση τὴν ὁποία διακρίναμε ὁλοένα νὰ διαγράφεται. Ὁ συγγραφέας μᾶς λέει ὅτι τὸ «οὐράνιο τόξο» θ' ἀναφανεῖ ἅμα ἓνας ἄντρας πενήντα ὀκτὼ ἐτῶν θ' ἀποφασίσει νὰ ἐγκαταλείψει τὴν οἰκογένειά του γιὰ χάρη μιᾶς κοπελίτσας εἰκοσι τεσσάρων ἐτῶν.

Σ' ἓνα ἔργο του ποὺ παίχθηκε πέρσι, τὸ «Καληνύχτα, ἔρωτά», ὁ κ. Λιδωρίκης εἶχε ὑποστηρίξει τὴν ἀντίθετη ἀκριβῶς, ὥς ποῦμε, θέση. Μᾶς εἶχε δεῖξει τὸν ὥριμο ἄντρα νὰ θυσιάζει τὴν ἀγάπη του· καὶ τότε δὲν εἶχαμε παραδεχθεῖ τούτη τὴ λύση. Ἡ περίπτωση ὅμως τοῦ φετινοῦ του ἥρωα δὲν εἶναι καθόλου ἴδια μὲ τοῦ περσινοῦ.

Ὁ περσινὸς του ἥρωας ἦταν δυστυχεστάτος στὸ σπίτι του, κοντὰ σὲ μιὰ γυναίκα μέθυση καὶ σὲ μιὰ ἀλαμπουρνέζικη κόρη, καὶ προπάντων τὸ συναισθημα ποὺ τὸν συνέδεε μὲ τὴν κοπέλα ποὺ ἀγαποῦσε ἦταν θερμό· μπορεῖ, φυσικά, νὰ μὴν ἦταν προορισμένο, ἰδιαίτερα ἀπὸ τὴ μεριά τῆς κοπέλας, σὲ μέγιστη διάρκεια, ἀλλ' ὅσο θὰ διαρκοῦσε θὰ τοὺς συνέπαιρνε, θὰ τοὺς φλόγιζε.

Ὁ φετινὸς ἥρωας ἔχει μιὰ γυναίκα ποὺ τὸν παραμελεῖ γιατί ὅλο χαρτοπαίζει, ἀλλὰ ποὺ ἀπομακρύνθηκε ἀπ' αὐτὸν ἐπειδὴ τὴν ἀπογοήτευσε μὲ τὶς ἀλλεπάλληλες ἐρωτικές του περιπέτειες· ἔχει ἓνα γιὸ τέντι-μπόου, ἀλλὰ ποὺ μOURNΤΑΡΕΨΕ ἐπειδὴ αὐτὸς δὲ φρόντισε τὴν ἀνατροφή του· ἔχει καὶ μιὰ κόρη, χρυσὸ κορίτσι, ποὺ τὸν ἀγαπᾷ καὶ τοῦ εἶναι ἀφοσιωμένη, ἀλλὰ ποὺ αὐτὸς τὴν τυραννεῖ ἐπειδὴ ἐρωτεύθηκε ἓνα νέο τὸν ὁποῖο δὲν ἐγκρίνει μόνον καὶ μόνον γιατί εἶναι φτωχός. Καὶ μὲ τὴν κοπελίτσα τῶν 24 χρονῶν—ἡ ἡλικία τῆς κόρης του—δὲν τὸν συνδέει κανένας σταθερὸς δεσμός. Μόλις τὴ γνώρισε, τὴ βλέπει

στεφανωμένη με τὸ «οὐράνιο τόξο». "Ο,τι τὸν συγκίνησε εἶναι πὼς ἐκείνη, ποὺ δὲν τοῦ ἀπέκρυψε (καὶ μάλιστα κυνικὰ τοῦ ἀποκάλυψε) ὅτι εἶχε πολλοὺς ἐραστάς, τοῦ ἐξομολογεῖται πὼς ἅμα ἦταν παιδὶ ἦταν τὸ ἰνδαλμά της καὶ πὼς ἐλπίζει ὅτι θὰ τὴ συγκρατήσῃ ἀπὸ τὸν κατήφορο ὅπου κατρακυλᾷ.

Πὼς νὰ πειθοῦμε ὅτι ὁ σπινθήρας ποὺ ἀναψε ἀνάμεσά τους ἔχει τὴ σφοδρότητα τοῦ πάθους, πὼς ὅ,τι τοὺς μαγνητίζει εἶναι κάτι περισσότερο ἀπὸ μιὰ ἀπλὴ περιπέτεια, ὅμοια μὲ πολλὰς ἄλλες, καὶ γιὰ χάρη τῆς ὁποίας δὲν ἀξίζει νὰ γκρεμισθεῖ ἓνα σπιτικό, ἔστω καὶ μισοξεχαρβαλωμένο; Ἐν πάσῃ περιπτώσει, ὁ φετινὸς ἥρωας, τοῦ ὁποίου ἄλλωστε ὁ χαρακτήρας σκιαγραφεῖται ἀχνά, δὲν ἀποσπᾷ, παρ' ὅλη τὴ συμπαθητικότητά ποὺ τοῦ ἐμφύσησε τὸ ἀριστοτεχνικὸ παίξιμο τοῦ κ. Μουσούρη, τὴ συμπάθειά μας, καὶ ἐπομένως καὶ τὸ ἐνδιαφέρον μας.

"Ο,τι μᾶς καθηλώνει στὸ ἔργο τὴν ὥρα τῆς παράστασης εἶναι, τὸ ἐπαναλαμβάνω, ἡ δαντελένια συνολικὰ ὑφή του, ἡ ὁποία τελικὰ ἐξουδετερώνει τοὺς λίγους κόμπους ποὺ ἀραιὰ καὶ ποῦ προβάλλουν, εἶναι τὸ ἀέρινο τραγούδισμα τοῦ διαλόγου. Εἶναι ἐπίσης καὶ ἡ ἐρμηνεία.

"Ολοι οἱ ἡθοποιοί, καὶ προπάντων ἡ Κα Βάσω Μεταξᾶ, ἡ Κα Τζ. Ρουσσέα, ἡ Κα Μπ. Ἀρβανίτη (μιὰ νέα πολὺ ἀξιοπρόσεκτη καὶ ὑπολογίσιμη ἡθοποιός), ὁ πάντα ἐξοχος κ. Στ. Ξενίδης, ὁ κ. Μπ. Κατσούλης, ὁ ὁποῖος τίμησε τὸν ἑαυτό του ἀναλαμβάνοντας ἓνα ρόλο ὑπηρέτη (μὲ τὸν ὁποῖο ἀπέδειξε ἄλλη μιὰ φορὰ ὅτι γιὰ τὸν καλὸ ἡθοποιὸ δὲν ὑπάρχουν μικροὶ ρόλοι), ἔδωσαν στὰ μέρη τους τὸ μᾶξιμουμ τῆς ὑπόστασης καὶ τῆς ζωντάνιας ποὺ ἐπιδέχονται. Ἡ παράσταση, ἐν τούτοις, δὲν εἶχε τὴν ἀκραία ἀρτιότητα ἄλλων παραστάσεων τοῦ κ. Μουσούρη. Ἡ Κα Σ. Σοφοῦ καὶ ὁ κ. Γ. Φιλιππούσης, μὲ τίς ὑπερτονισμένες, ὑπερβολικὲς, σπασμωδικὲς τοὺς κινήσεις, ἀποτέλεσαν μιὰ ἐνοχλητικὴ, σχεδὸν ἀπαράδεκτη παραφωνία. Πὼς δὲν τὴν ἄκουσε τὸ ἀκονισμένο αὐτὶ τοῦ κ. Μουσούρη;